

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobce: Q.T.L., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
v České republice pobytem ...
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1,
Opletalova 25

proti
žalované: Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem
Praha, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2017, č. j. MV-140247-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2017, č. j. MV-140247-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 9. 2017, č. j. OAM-20274-10/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo

podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. Žalobce zásadním způsobem nesouhlasí se závěrem žalovaného, že tento není povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně. Je sice pravdou, že ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, avšak stále zde existuje ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců zakotvuje povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona, tedy i rozhodnutí dle § 169 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“* Pro úplnost žalobce uvádí, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Pokud meritorní rozhodnutí žalovaného tedy neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se žalovaný pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaný tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a dále v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Nad rámec výše uvedeného pak žalobce doplňuje, že vedle výše zmiňovaného ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců musí správní orgán rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1 správního řádu). Ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku České republiky, konkrétně § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V mezinárodních závazcích České republiky lze pak poukázat na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanovuje, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, pokud to je *„v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“* Z jazykového výkladu lze pak dovodit, že právě spojka „a“ předpokládá kumulativní spojení těchto podmínek. Rozhodnutí žalovaného je tedy dle

názoru žalobkyně v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s čl. 10 Ústavy České republiky, neboť, jak bylo uvedeno výše, správní orgán žádným způsobem nepodložil své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná a postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Výše uvedenou nepřiměřenost rozhodnutí lze pak sledovat i s ohledem na další možnosti žalobce ohledně jeho pobytového statusu. Žalovanému jistě musí být známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu, lhůt, které Ministerstvo vnitra má pro vyřízení případných žádosti o pobyt a následně fakt, že Ministerstvo vnitra téměř ve všech případech tyto lhůty není schopno dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná, a to s ohledem na přehlacení jak Ministerstva vnitra, tak soudů. Žalobce má za to, že v konečném důsledku bude nucen vycestovat z území České republiky, přičemž jeho možnosti k návratu jsou značně omezené. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění žádosti o přiznání odkladného účinku, žalobce je otcem dvou nezletilých dětí, které žijí společně s jejich matkou, bývalou manželkou žalobce na území České republiky. Vycestováním žalobce by tak došlo k zpretrhání vazeb mezi žalobcem a jeho dětmi, přičemž je nutno uvést, že jejich vztah je velmi úzký a často se vídají. Žalobce také v souvislosti s výše uvedeným považuje postup správního orgánu prvního stupně za přepjatý formalismus, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Žalobce má za to, že žalovaný výše uvedeným postupem zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností a proto navrhuje, aby soud rozhodl tak, jak je uvedeno v petitu žaloby.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobce plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem

4. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaná s tím vyslovili souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

5. Žaloba není důvodná.
6. Úvodem je nezbytné předeslat, že přezkoumává-li soud zákonnost výroku rozhodnutí, jímž došlo k zastavení správního řízení, nemůže se z podstaty věci v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení. Žalobce samotnou existenci důvodu pro zastavení řízení předvídaného v § 169 odst. 8 písm. d) zákona nijak nespороval, je proto zřejmé, že soud nemohl žalobě vyhovět.
7. Pokud se jedná o žalobní námitku opírající se o tvrzení, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do sféry žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, pak soudu nezbyvá než odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu stran této otázky, kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016–41, v němž soud uvažil, že „podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán „usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec [...] podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn[...]“ V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“
8. Krajský soud vnímá závěry přijaté Nejvyšším správním soudem jako plně aplikovatelné i na věc souzenou pod sp. zn. 57 A 7/2018. Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek je přepjatým formalismem. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržel lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k demontáži právního státu. Tam, kde je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobkynině případě je) nemůže být formalismem, natož přepjatým, pokud správní orgán postupuje v souladu s ním.
9. Závěrem soudu uvádí, že napadené, ani prvoinstanční rozhodnutí neshledal

nepřezkoumatelnými, jak v podané žalobě zcela obecně tvrdí žalobce, když důvody, proč správní orgány přistoupily k zastavení řízení, jsou z rozhodnutí jasně patrné.

10. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

11. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 19. 12. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu